

PARE, ENVIEU-NOS PASTORS

Amb este lema celebrem el diumenge 3 de març el dia del Seminari en la nostra arxidiòcesi. En els seminaris majors 50 joves s'estan preparant per al sacerdoci. A ells cal afegir els 12 que estan seguint un camí de discerniment vocacional en el seminari menor de Xàtiva, bé residint allí en la comunitat formativa o com a seminaristes en família. Si comparem estos números amb els d'altres èpoques, certament no són molts; però hem d'agrair al Senyor el testimoni i la generositat d'estos joves, perquè en estos temps cada vocació sacerdotal és un xicotet miracle.

L'evangeli de Marc ens narra que un dia, el Senyor "va veure una gran gentada, i es va compadir d'ella, perquè eren com ovelles sense pastor, i va estar ensenyant-los llarga molt de temps" (Mc 6, 34). Eixa multitud necessitada de Crist i famolenca de la seua paraula representa a tota la humanitat que està necessitada que algú li anuncie l'Evangelí i li faça present l'amor i la misericòrdia de Déu. Representa també a l'Església, en la qual són necessaris els sacerdots que cuiden la fe de les comunitats celebrant els sacraments, predicant la Paraula de Déu i guiant amb amor al Poble cristià pels camins del món.

Un jove que se sent cridat al ministeri sacerdotal ha de tindre la capacitat de veure el món amb els ulls de Crist: la nostra humanitat sovint camina desorientada com un ramat que no té qui la guie. Ha de compartir també la mateixa actitud de misericòrdia de Crist, compadir-se d'ella i no viure sempre amb actitud de juí i de condemna. La entrega al Senyor en el sacerdoci és també un acte d'amor a Ell que porta a un compromís total de vida: Pere va rebre la missió de pasturar el ramat del Senyor després de respondre tres vegades afirmativament a la pregunta de Jesús sobre si l'estimava. Acceptar la missió de ser pastor de l'Església és un acte d'amor al Senyor i al seu Poble.

La celebració del dia del Seminari ha de ser una ocasió perquè ens unim tots en oració demanant al Pare que ens envie pastors segons el seu cor: que sàpien mirar amb amor a esta humanitat sovint tan desorientada; que no reaccionen amb paraules de juí i de condemna, sinó amb compassió i misericòrdia; que ensenyen amb delicadesa i amb respecte animant i exhortant a viure segons l'Evangelí; que sàpien descobrir els signes de bondat que hi ha en el nostre món i les realitats de vida cristiana i de santedat que existixen en les nostres comunitats; que no es comporten com a simples professionals del sagrat, sinó que caminen amb elles acompanyant-les amb paraules i amb obres perquè progressen en la santedat i en el compromís cristià; i que siguen models de coherència de vida i de santedat per al poble cristià. Uns sacerdots que visquen el seu ministeri d'esta manera són el regal més gran que Déu pot donar a l'Església. Vos convida a demanar-ho al Senyor i també a col·laborar en les necessitats del seminari per a oferir una bona formació als joves que actualment s'estan preparant per al sacerdoci.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***